

LA CASA DELS BARRIS
Neix Espai Línia, el primer centre de comunicació de proximitat pàg 9

CERDANYOLA
Premien l'actriu Abril Zamora per donar visibilitat al col·lectiu transsexual pàg 10

líniavallès ^{9 anys}

cerdanyola · barberà · ripollet Juliol 2022 · Núm. 105 · liniavalles.cat

Tornen les queixes veïnals contra l'Aeroport de Sabadell

La Coordinadora del Moviment del Vallès denuncia el risc que suposa l'aeròdrom després de l'incendi recent pàg 3

Foto: Ajuntament de Ripollet

“Mala gestió”

Protestes a Ripollet pel nou sistema de reciclatge pàg 16

BARBERÀ pàg 14
La Festa Major fa vibrar de nou el poble amb un programa ple d'actes

CERDANYOLA pàg 10
Guanyem: “El judici a Escolà és persecució política”

ESPORTS pàg 20
Valentina Berr: deixar el futbol per la transfòbia

KRAVMAGA

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

 618 557 197

DEFENSA PERSONAL [**SALA FITNESS INCLUIDA**]
[**1H PARKING GRATUITA**]

KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

Amb
la
clàssica

Cat **W**úsica
35
anys!

Viure veient avions passar

» Fa temps que l'Aeroport de Sabadell aixeca polèmica per la proximitat amb els municipis del voltant
 » Els veïns denuncien la situació mentre la direcció de l'aeroport defensa que és un motor econòmic

Olga García
 VALLÈS OCCIDENTAL

Per parlar dels orígens de l'Aeroport de Sabadell cal remuntar-se a l'any 1934, quan el govern de la Segona República inaugurava aquestes instal·lacions, amb una finalitat militar, sobre uns terrenys que l'Ajuntament de Sabadell li va cedir. Un espai que durant la Guerra Civil va convertir-se en una de les principals bases aèries republicanes, fins que a principis del 1939 va caure en mans de l'exèrcit franquista i va passar a ser una infraestructura per als aficionats de l'aviació.

Així és com naixia l'aeroport d'avui dia. Un equipament de 76 hectàrees que ara és propietat d'AENA, que compta amb més de 200 treballadors, diverses escoles d'aviació, més de 60.000 vols anuals i que té tanta història com crítiques i polèmica al seu voltant. Sobretot per la seva proximitat amb municipis com Badia del Vallès, Sant Quirze i, en especial, Barberà del Vallès.

INSEGURETAT HISTÒRICA

Segons Jordi Molins, membre de la Coordinadora del Moviment Veïnal del Vallès, una entitat que suma les associacions de veïns dels municipis propers a l'aeroport, l'origen de les reivindicacions relacionades amb l'espai es remunta al 1970. Un any a partir del qual l'activitat aeronàutica va anar creixent i, amb ella, les molèsties ocasionades als veïns.

"Cada vegada hi havia més vols i cada cop més aeronaus volaven sense respectar les normatives", recorda Molins. "L'any 2005, una avioneta va estavellar-se contra un edifici en construcció a Sant Quirze, van morir els seus quatre ocupants i es va veu-

Històricament, els veïns s'han queixat de la inseguretat que els genera que les avionetes volin per sobre de les seves cases. Foto: Jordi Pujolar/ACN

re el problema d'inseguretat que reivindicàvem des de feia temps", afegeix. Un fet que va portar el ministeri de Foment a tancar temporalment l'aeroport fins que es pogués garantir la seguretat de tots els vols.

L'any 2005 es va tancar l'aeroport per manca de seguretat arran d'un accident mortal

A partir d'aquell moment es va crear la Comissió de Seguiment de l'Aeroport de Sabadell, formada per la Generalitat, els ajuntaments de la zona, AENA, pilots, empreses i veïns afectats. "Un òrgan del qual totes les parts s'han anat desvinculant fins que ara només som els veïns els que fem el seguiment, cosa que ens ha permès detectar també problemes de contaminació ambiental i sonora", comenta Molins.

De fet, el soroll és el que més molèsties genera, sobretot als ve-

ïns de Barberà, que viuen a escassos metres de la pista. Un motiu pel qual la Coordinadora ha denunciat l'aeroport en reiterades ocasions. La darrera vegada, el juny, per "més incompliments de les normatives de vol", ja que, entre altres coses, les avionetes "fan piruetes i maniobres sobre nuclis habitats totalment prohibides per la legislació", diu la denúncia.

Tot plegat, mentre Xavier Garcés, alcalde de Barberà, també ha mostrat repetidament la seva preocupació per aquest tema. Per exemple, el passat 22 de juny, quan es reunia amb la direcció de l'aeroport i membres de l'Ajuntament de Sabadell, coincidint amb l'enlairament de la primera avioneta elèctrica del sud d'Europa.

"UN VALOR AFEGIT"

Precisament, el director de l'aeroport, José Andrés Domínguez, ha contradit diverses vegades les acusacions dels veïns, assegurant que es compleixen tots els protocols, que no es genera tanta contaminació acústica com diuen, que l'aviació és la manera

de moure's més segura i que l'aeroport és un motor econòmic. De fet, s'està treballant per convertir la infraestructura en un pol d'atracció vinculat a la innovació aeronàutica i en un dels principals centres de formació en aeronàutica del sud d'Europa, aprofitant que des de finals de l'any passat acull la primera escola de controladors aeris de Catalunya i que s'està creant un nou hangar.

Per tot això, l'alcaldesa de Sabadell, Marta Farrés, s'ha mostrat, al llarg del seu mandat, a favor de mantenir l'activitat de l'aeroport i potenciar-la. I és que, a parer seu, l'equipament atrau empreses. Així ho explicava en una entrevista a l'ACN, on assegurava que aquesta infraestructura aporta "un valor afegit" a l'entorn i que posarà "totes les facilitats" perquè s'instal·lin companyies del sector aeri a la ciutat.

UN TEMA CONTROVERTIT

Mentrestant, però, la resta d'ajuntaments de la zona prefereixen mantenir-se'n al marge i no fer declaracions al respecte. "Com

que no els toca tan de prop com a Barberà, treuen el tema quan hi ha eleccions i ja està", assegura Molins. I és que, en general, els mitjans i les administracions només parlen de l'aeroport quan hi ha accidents aeris o incidents com el que el passat dia 16 de juliol feia saltar totes les alarmes de l'equipament, en cremar-se una part de les instal·lacions.

Per aquest motiu, Molins diu que "el món només obrirà els ulls quan passi una desgràcia més gran i un avió caigui damunt d'un habitatge". Un fet que veu probable tenint en compte que cada any s'estavellen de mitjana dues avionetes que surten d'aquest aeroport i que el fa pensar que traslladar totes les empreses que hi operen a l'aeroport d'Igualada, mantenint a Sabadell només allò que sigui essencial, podria ser una bona idea. Però per a AENA, aquesta proposta no té cap mena de sentit. Mentre que per a Molins el que no té sentit és "mantenir una infraestructura que genera entre 7 i 14 milions d'euros anuals de dèficit", conclou.

Segueix-nos a les xarxes socials
 @liniavaxarxa

facebook
 twitter
 instagram

La lupa

Transformem la mobilitat

per Dolors Sabater (CUP-Guanyem)

Foto: Albert Segura/ACN

Davant l'emergència climàtica, la crisi de combustibles fòssils i la creixent xifra de morts a causa de la contaminació, la urgència per canviar els models de mobilitat és cada cop més imperiosa. Cal donar resposta a les necessitats de mobilitat de la població d'aquest país, així com a la salut pública, tenint en compte, a més, que som una població cada cop més empobrida per la constant precarització de la vida. D'una banda, la falta d'inversions en infraestructura ferroviària i en transport públic, col·lectiu, no contaminant i no radial, en general, i de l'altra, la persistència de l'Estat i de la Generalitat a promoure models del passat, basats en el vehicle privat, ens perjudiquen greument. Perjudiquen de forma directa la salut pública, l'economia familiar i la qualitat de vida de la majoria de la gent, especialment de la gent treballadora i de la que es dedica a sostenir i a tenir cura de la vida. Amb perspectiva de gènere, el biaix en la inversió pública respecte a la mobilitat és rotundament patriarcal i masculista. Aquest model del passat, a més, en requerir un constant creixement en infraestructures viàries, té un efecte depredador envers el paisatge, l'equilibri ecològic i la preservació de terres necessàries per als conreus, perjudicant, de retruc, la sostenibilitat alimentària.

En aquest context, diumenge 29 de maig van coincidir dos esdeveniments molt rellevants. Ambdós festius i reivindicatius. Ambdós impulsats per la societat civil organitzada des d'una perspectiva transversal, àmplia i diversa. Ambdós motivats per infraestructures viàries provinents del franquisme. Al Baix Besòs es tallava l'autopista C-31, en el marc del *Transformem*, i al Vallès se celebraven els 30 anys de lluita contra el Quart Cinturó, un projecte viari que, sorprenentment, el joc brut auto-

nòmic de l'Estat ha tornat a posar a l'agenda política de la Generalitat tot just fa unes setmanes. Poden semblar infraestructures molt diferents, però totes dues responen al mateix model i provenen de la mateixa època. Simplement que una funciona completa des del 1969 i l'altra només s'ha fet a trams. L'autopista del Maresme va ser pensada per facilitar l'ús del vehicle privat, llavors incipient i element essencial del *desarrollismo* que atorgava coartada de progrés i modernitat a la dictadura. L'altra, rescatada ja en ple règim del 78, seguint la màxima de posar el vehicle privat com a element central des d'on pivotar la mobilitat, també de les mercaderies. L'autopista del Maresme, pensada per donar servei a la gran Barcelona, des d'una perspectiva lúdica i comercial, al preu de destrossar pobles i ciutats i deixar-los sense connectivitat interna. El Quart Cinturó, pensat per donar servei a la gran Barcelona i als seus polígons industrials externalitzats, al preu de destrossar conreus, paisatges, patrimoni històric, aquífers i ramats. Totes dues infraestructures, grans negocis de ciment i promotors.

Des de fa 30 anys, la lluita popular contra el Quart Cinturó ha mobilitat pobles, pagesia, veïnat i organitzacions polítiques de tot el Vallès. En canvi, la consciència i la mobilització envers l'autopista a Badalona ha sigut més tardana, sempre latent però impregnada d'impotència, i ha passat d'estar centrada durant molts anys en la reivindicació d'uns laterals que permetessin una certa permeabilització i que compensessin la mobilitat interna que l'autopista obtura a l'actual replantejament obert envers la seva completa transformació o supressió, tant per raons urbanístiques com de contaminació.

El febrer de l'any 2018, quan es van complir els 50 anys de l'existència de l'autopista que va partir per la mei-

tat Badalona, el debat es va fer més viu, i els que llavors governàvem vam prendre un compromís públic respecte a aquesta ferida oberta, fent-nos ressò d'una voluntat popular que cada cop es feia sentir més. Preteníem convertir l'aniversari en un gran debat ciutadà sobre el futur d'aquesta descomunal barrera, amb diferents actes i debats, i tallant l'autopista durant la setmana de la mobilitat, el setembre d'aquell 2018, per ocupar-la amb el que havia de ser un procés participatiu sobre el model de ciutat. No partíem de zero. Ja havíem fet alguns deures. Partíem d'un estudi que definia diferents propostes d'actuació i que havia de ser el guió per abordar un debat de ciutat imprescindible: com convertir el 'mur' en node de serveis i oportunitats. Oriol Lladó, llavors regidor de l'àmbit de Badalona habitable, manté publicats al seu bloc *Connexions #Badalona* diversos articles on en parla amb detall. En aquell moment no podíem preveure que tot quedaria truncat per la moció del PP i del PSC, que a mitjans de juny va interrompre el govern del canvi. Els posteriors governs van abandonar el projecte, però la societat civil no va parar mai de treballar-hi.

La gran gesta protagonitzada per FAMPAS i *Transformem*, el 29 de maig de 2022, aquell espectacular tall de l'autopista C-31 i l'ocupació de la via amb desenes d'activitats cíviques, lúdiques i reivindicatives en defensa de l'escola pública i d'un altre model de ciutat, és un gran impuls per a una lluita imparabile. Per un altre model de mobilitat i per una transformació d'aquesta barrera indecent.

Al Vallès i a Badalona, i a tot el país, la mobilitat del segle XXI passa per invertir en tramvies i trens no radials, en carrils bici i en transports col·lectius i per anar deixant el vehicle privat en molt darrer terme.

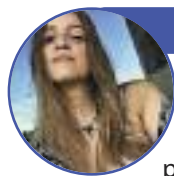
Aquí es piula

El Twitter en paper

@17Mn

[Sobre el cas de Francesc de Dalmaes] Lamentar que algú "s'hagi sentit molest" o "hagi pogut sentir-se ofès" no és una disculpa: relega al terreny de la interpretació quelcom que és un acte claríssim de coacció. És deplorable tot plegat, l'episodi i la gestió posterior. Tant de bo això no quedi així.

@gmaemejota

Ya se sabe que el tiroteo de Marbella ha sido provocado por narcos holandeses, pero Antena 3 entrevista a un neonazi con una camiseta nazi que dice que han sido "islámicos" y ni le desmienten. Luego se harán los tonos y dirán "ay, ¿cómo sube la ultraderecha? No tenemos ni idea".

@jccalbet

Un altre exemple d'integració per demostrar que el català a casa nostra no suposa cap problema per als que venen de fora, sinó que és una qüestió de voluntat i d'actitud: el director general de l'Espanyol, Mao Ye, fa quatre anys que viu aquí i parla català amb tota normalitat...

@apunte

Per entendre-ho ràpid: el que suposaria la proposta de Junts de suprimir els impostos de Successions i Patrimoni és que la Generalitat perdria uns 1.400 milions d'euros anuals (quantitat similar al pressupost complet de Recerca i Universitats) per repartir-los entre el 25% dels catalans més rics.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Alba Losada (districtes de Barcelona), Gerardo Santos (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga

Dipòsit Legal: B 12316-2013

García (Vallès), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Tribuna

Aj. de Barberà

L'Ajuntament de Barberà ha tornat a organitzar una Festa Major sense restriccions i ha estat tot un èxit, segons afirmen des del consistori i les entitats. Els veïns han gaudit de quatre dies plens d'actes i activitats.

pàgina 14

AMB

L'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) impulsa el pla d'acció RiConect, que pretén pacificar l'N-150, fer-la més verda i millorar les connexions a peu i en bici entre Barberà, Ripollet, Cerdanyola i Montcada i Reixac.

pàgina 14

Aj. de Ripollet

L'Ajuntament de Ripollet ha tirat endavant el Ripollet Aporta, el nou sistema de recollida de residus per millorar el reciclatge. Ho ha fet, segons denuncien els veïns, sense haver repartit tot el material ni informar bé sobre el model.

pàgina 16

El + llegit

líniavallès.cat

- 1 **Un camió s'encasta a un pont i obliga a tallar un dels accessos a Cerdanyola**
- 2 **L'N-150, més a prop de convertir-se en una avinguda més verda**
- 3 **Cerdanyola Empresarial reconeix la trajectòria de Truyols Serveis Funeraris**
- 4 **Gent gran i gossos, el binomi perfecte per a un envelliment actiu**
- 5 **El cas de l'exalcalde de Cerdanyola: assetjament laboral o persecució política?**

Els 'hooks' del periodisme local

per Arnau Nadeu, director editorial dels diaris Línia

L'altre dia em queia a les mans *La fàbrica de cançons*, un llibre interessant de John Seabrook, articulista del *New Yorker*. En un viatge de Nova York a Los Angeles i d'Estocolm a Corea, Seabrook explica que els *hits* actuals estan plens de *hooks*, una mena d'hams musicals dissenyats per enganxar-se a la nostra oïda. Els seus compositors, relata l'autor, han dedicat centenars d'hores a inventar-los; a aconseguir que la melodia, el ritme i la repetició s'incrustin al cervell humà. I els han pensat perquè aquesta experiència funcioni sempre. Per activar-nos un punt de plaer sigui quan sigui i on sigui.

Més enllà del llibre en si, que recomano tant als malalts de la música com als que no s'imaginen perdent el cap per l'última cançó –posem pel cas– de Rosalía, tot plegat ve a tomb perquè, mentre el llegia, no podia parar de pensar que tant de bo al nostre gremi tinguéssim tan clar, i tan treballat, com aconseguir activar aquest punt de plaer entre els nostres lectors. “Quins serien els *hooks* del periodisme –en el meu cas– local?”, em preguntava.

En una professió que sovint es pensa i es treballa més per a l'autoconsum que per a qui ens adreçem –quants periodistes escriuen per a ells mateixos i les seves dèries?–, pensar en aquests termes no és fàcil. El periodisme ha de generar plaer? Informant, per exemple, es pot generar plaer? I opi-

nant o entrevistant? Són preguntes que poden tenir diverses respostes. Jo diria, però, que si volem tenir futur, com a mínim ho hem d'intentar. Buscar el plaer dels nostres lectors, sí, que pot ser de molts tipus. Pensar més en l'audiència, en què vol i en què espera.

I això, és clar, passa, en primer lloc, per tenir definida precisament aquesta audiència. La nostra audiència. Un requisit que a la trinxera de la proximitat –paraula de moda

plicant que anaven tots junts amb els fills en bici a l'escola, sense cap mena de repercussió mediàtica? Quan avui els *bicibusos* s'han multiplicat arreu de la ciutat, estan influïent en l'agenda política i fins i tot han fet el salt a altres països, la resposta és molt fàcil. Però intuir-ho en aquell moment i donar-li importància quan era incipient no ho és tant. I us asseguro que, per a aquells quatre gats –que després van ser centenars–, veure la seva iniciativa a les pàgines del diari del barri els va generar plaer. Plaer periodístic, sí. I encara ara ens ho recorden.

És només un exemple. Un petit exemple que al meu entendre il·lustra els possibles *hooks* del periodisme, especialment del de proximitat: centrar-se en el que mou les persones; acompanyar sense alligonar; saber detectar incipientment quan el món canvia –i explicar-ho– en lloc de voler-lo canviar nosaltres,

però que tothom predica, però que no tants apliquem– tenim més a l'abast. Ara bé, que ho sapiguem aprofitar ja és una altra cosa. Perquè en el dia a dia periodístic prenem contínuament decisions, aparentment insignificants, que determinen si ens apropem o ens allunyem de la nostra audiència. ¿Valia la pena informar sobre aquells quatre gats de l'Eixample de Barcelona que un dia van trucar a la redacció ex-

Hem de saber detectar incipientment quan el món canvia –i explicar-ho– en lloc de voler-lo canviar nosaltres

Línia Vallès no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#IncendiIntencionat

@324cat: Els Agents Rurals, sobre l'incendi del Pont de Vilomara: “La principal hipòtesi de treball és que l'origen sigui la intencionalitat”.

#TornaAnnaGabriel

@freeannagabriel: L'ordre de detenció contra Anna Gabriel queda sense efecte. Acompanyada pels seus advocats, s'ha personat a Madrid davant el Tribunal Suprem.

#DoloresDelgadoPlega

@MarPoyato: Dolores Delgado plega com a fiscal general de l'Estat per motius de salut. Delgado ho ha comunicat a la ministra de Justícia, Pilar Llop.

Mirada pròpia

En Valerià Pujol i els alumnes fracassats

per Xavier Godàs

El meu fill acabarà per completar aquest any primer d'ESO a l'IES Jaume Almera de Vilassar de Dalt. Un curs que va començar bé, però que després de les vacances de Nadal va anar pel pedregar. Hem passat uns mesos de notificacions diàries i d'informes setmanals de deures per fer, mala conducta i un reguitzell d'expulsions de l'aula. Us podeu imaginar que tot plegat ha estat degudament amanit amb converses amb el seu tutor i amb el cap d'estudis. A casa també hi ha hagut ambient: control de tasques, converses allisonadores, algun càstig...

El cas és que el nano ha fet una entrada triomfal a l'adolescència, d'un dia per l'altre. I l'institut ha estat el seu principal objectiu. Allà s'ha estat dedicant a interferir en les classes i a respondre l'autoritat del professorat. Segons n'he tret en clar, el seu mòbil ha estat el més profund dels avorriments, conjugat amb una ràbia que ni ell sabia explicar-se. Una total manca d'interès per les matèries i una prístina insatisfacció sobre com es donen les classes. Amb això no voldria donar a entendre que el meu fill és innocent o una víctima del sistema. Ell és el responsable del seu comportament i l'ha de corregir. De fet, l'està corregint. Ara bé, també el comprenc.

El comprenc perquè jo mateix vaig ser un fracàs escolar de manual quan cursava el BUP. És més, no vaig passar de segon curs (que, això sí, vaig fer dues vegades amb idèntics resultats: vuit *Molt Deficient* amb totes les lletres i números). El meu mòbil per a notes tan galdoses fou dedicar-me amb una colla d'amics a fer la revolució. Llavors estava convençut que estudiant reproduïem el sistema. Vaig perdre tota corretja de transmissió amb l'aula. Jo i els meus col·legues ens saltàvem les classes un dia sí i l'altre també (llavors es podia fer: no et tanquen a dins del recinte escolar ni et fregien a informes). Eren molt més interessants les nostres converses en qualsevol racó de Vilassar o al voltant de la taula d'un bar que estar-se assegut en un pupitre mentre et recitaven la lliçó. Què voleu que us digui, tinc present aquella sensació d'avorriment mortal a l'hora lectiva. També que els meus suspensos inapel·lables em patines-

sin absolutament. Ni un bri de sentiment de culpa per suspendre a cabassos, la veritat sigui dita.

Però jo i els meus companys de transgressió revolucionària adolescent no ens perdiem cap classe d'en Valerià Pujol, en Valeri. Ens donava literatura espanyola. Tanmateix, jo no hi anava tant per la matèria com per la referència que era per a nosaltres en Valerià. Era un mestre, vaja, en el sentit que no es limitava a ensenyar el que sabia, sinó que anava més enllà: compartia la seva saviesa amb habilitat.

En Valerià era un personatge. Impartia la classe amb un fil de veu enronquit, de conjunt amb la gran discapacitat física que tenia a conseqüència d'haver patit una poliomièlitis quan era un nano. Però la seva discapacitat mai va ser un fre per a la seva mobilitat entre nosaltres. Assegurava la seva presència a banda de les difi-

nor per a nosaltres. Però ell en sabia molt més, per això ens l'escoltàvem. Entenguem-ho bé: en Valerià no era un *profe* enrotllat, era un mestre amb la capacitat d'escoltar-se els seus alumnes i de comprendre els que, com jo, no encaixàvem en els paràmetres de l'aula. I nosaltres reconeixíem amb total naturalitat la seva autoritat.

Jo no vaig poder matricular-me per tercera vegada al curs de segon a l'Institut Jaume Almera. Tenia disset anys quan vaig plegar de la secundària i encara passarien uns quants anys més en què estaria disposat a defensar que tot el sistema educatiu havia de saltar pels aires. Però a poc a poc vaig anar covant la idea que hauria de tornar a estudiar si no volia continuar sent un peó del tèxtil sense horitzó a la vista. I aquí és quan en Valerià tornà a ser clau, des del record de l'experiència de la relació viscuda. El seu mestratge fou un dels ancoratges més importants del meu canvi de perspectiva. Si ell bandejava les seves pròpies dificultats sent agència, vivint, creant, adquirint i proporcionant coneixement, sent home compromès amb el seu temps i el seu entorn, per què no seguir-ne l'exemple?

Per a tots els que hem estat estudiants complicats, no sabeu fins a quin punt és valuós trobar-se amb un mestre que t'obri horitzons malgrat que en aquell moment no siguis plenament capaç de copsar-los. Perquè s'escolen per alguna banda del teu cervell. I quan aprens a veure'ls, els fas servir per tenir propòsits. En Valerià mai va saber que

fou el meu mestre de referència quan jo era un xaval amb un cacau mental considerable. No ho sabrà mai perquè és mort des de fa trenta anys. Però ho fou i li hi agraeixo.

Per acabar, vull dir que enguany a Premià de Dalt, el municipi d'en Valerià, l'Associació Can Vallerià organitza actes de reconeixement a la trajectòria del mestre. Si cerqueu el seu nom, veureu que en Valerià Pujol deixà una profunda empremta en la literatura catalana: Premi Documenta el 1981, premi de La Crítica l'any següent i el de Carles Riba de poesia el 1983. També la deixà en la militància política d'esquerres. En temps de dispersions conceptuals, desorientacions pràctiques, cacaos normatius i ideologies petitones de consum ràpid val la pena recuperar els mestres amb senderi. No els oblidem, que ens fan falta.

Foto: Pexels

cultats. I si molt convenia, l'arreglèvem i el traginàvem. En Valerià no traspuava la identitat d'una víctima. Al contrari, tot ell era agència. El veïem aparèixer per l'institut amb el seu Dos Cavalls adaptat. No ens generava cap llàstima perquè no el veïem dèbil tot i l'extrema fragilitat del seu cos. Emetia força. I el respectàvem.

El respectàvem perquè ens tractava com persones potencialment lliures, cosa que significa que ell també ens respectava a nosaltres. Als que érem estudiants díscols no ens donava la brasa, cosa que és molt important si ets díscol. S'ajustava al nostre nivell i parlàvem. Moltes vegades de política. Recordo que en més d'una ocasió s'adreçà a mi per preguntar-me què pensava jo sobre tal cosa que havia passat. Que ens demanés el parer sobre qüestions polítiques o d'altres per l'estil era tot un ho-

Les millors perles

Una *influencer* és traslladada des de l'aeroport en cadira de rodes amb un "mal agonitzant" i al final descobreix que tenia gasos. Li ha passat a la brasilera Vitoria de Felice, que ha reconegut que li feia vergonya tirar-se un pet davant el xicot.

La policia italiana persegueix, reté i escorcolla a punta de pistola el jugador del Milan Tiémoué Bakayoko (francès d'origen ivorià) fins que els agents s'adonen de qui és. L'actuació ha estat titllada de racista. I amb raó.

"Prohibit practicar sexe anal/oral/vaginal a la biblioteca". Això diu el cartell d'una biblioteca catalana que s'ha fet viral a Twitter, on @kozackkk ha compartit la imatge i una reflexió: "Que animat que està el panorama si han hagut de posar això".

Un govern espanyol amb Iglesias de president, Junqueras i Otegi de vicepresidents i Echenique com a ministre de Defensa. És l'anunci que ha fet Iglesias en ser preguntat pels mitjans. Avisem per si de cas: feia broma.

Nia Escolà/ACN

LA FOTO

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolores
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Tribuna

Viagogo, la punyalada al sector musical

per Xavier Marcé, regidor de Turisme i Indústries Creatives de l'Ajuntament de Barcelona i regidor de Nou Barris

Foto: Pexels

Els equilibris sobre els quals se sostenen els sectors culturals són molt fràgils. Tothom coneix els artistes, però molta gent no sap que darrere de la seva feina hi ha qui escriu un guió o qui compon una música; que algú ha dissenyat una posada en escena i un vestuari; que tot plegat implica un equip de persones que l'han produït; que alguna empresa ha venut les entrades i que en algun lloc aquest artista i el públic fan un acte de comunió que es diu espectacle. L'èxit o el fracàs de cadascun d'aquests esdeveniments que configuren el món de la cultura els afecta a tots en alguna mesura. A l'artista en primer lloc, però en un exercici d'encadenament de cadascuna de les peces que els configuren, al final a qui més afecta és a qui ha decidit arriscar-hi recursos i prestigi, és a dir, el productor.

El productor assumeix el cost d'una activitat, posa a la venda les entrades i efectivament assumeix el risc de l'èxit o del fracàs, i cal dir que no sempre se li reconeix la importància de la seva feina ni el mèrit que suposa la incertesa de cadascuna de les seves decisions. Tot plegat, a més a més, en un context d'assumpció de tota mena de responsabilitats: si cal suspendre el concert perquè plou, si el seient que he comprat no té bona visibilitat, si el so no estava ben equalitzat, si l'espectacle era massa curt o si, per qualsevol raó certa o no, el públic (ara convertit inexorablement en client) considera que l'espectacle (també ara inexorablement convertit en producte) no justificava el preu abonat. Sovint es tracta de petites responsabilitats poc rellevants que, per la naturalesa de l'activitat cultural i per la inevitable subjectivitat de cada persona, es diversifiquen individualment i construeixen o destrueixen la credibilitat i el prestigi de cada productor.

Sense empresaris productors, la cultura s'esvairia, potser reduïda a un petit grup de creadors solitaris sense gaire contacte amb la gent o emmagatzemada en repositoris públics més atents, de vegades, al manteniment d'un determinat tipus de cànon que no pas a una socialització real de l'art i de la creació. Per això cal protegir la figura del productor i eliminar tot el que malbarata la seva feina a l'empara de les noves tecnologies i del discurs fàcil de les economies col·laboratives.

En són un bon exemple aquelles plataformes que, sense cap participació directa en el risc de l'espectacle, aprofiten les virtuts de les tecnologies per induir la revenda, apujar el preu de les entrades i, no poques vegades, falsificar-les venent dos cops un mateix seient.

D'entre totes, s'endú la medalla d'or Viagogo. La seva agressiva estratègia ha aconseguit col·locar-la en un lloc privilegiat dins de les pràctiques empresarials mancades d'ètica que compren entrades de tota mena d'espectacles altament comercials per posar-les a la venda a preus molt superiors als originals.

Ras i curt: en un despatx ubicat en un indret indefinit i legalment protegit per una legislació favorable, un programa informàtic governat per robots i algoritmes esgota les entrades d'un espectacle utilitzant falsos clients per revendre-les immediatament. Per això, i passa més vegades de les que voldríem, un espectador pot haver pagat el doble que el que s'asseu al seient del costat sense que els hagi quedat clar que han comprat entrades en plataformes diferents. Evidentment, les reclamacions van a parar al productor de l'espectacle; a l'empresari programador que poca cosa podrà fer-hi davant l'opacitat i l'habilitat legal del revenedor.

Viagogo és un exemple, entre altres, dels negocis que aprofiten la constant transformació de les tecnologies per situar-se a les fronteres de la llei, ateses les dificultats jurídiques per regular el seu marc d'actuació. És una relació tan complexa com la que tenen el dòping i els programes antidòping en el món de l'esport.

Segurament, hi ha dificultats legals per aturar aquesta mena de pràctiques, però hi ha una pregunta que sorprenentment no té resposta. Quina és la raó per la qual un productor no pot decidir quines i només quines plataformes li venen les entrades, prohibint, per tant, a Viagogo que les ofereixi? Quelcom tan senzill com a mínim deixaria clar al client qui està dins de la legalitat i qui actua en el mercat negre. Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor.

“

Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor

”

Flaixos

@OriolMalet: La Mariona m'ha preguntat què és una relació tòxica i quan he acabat d'explicar-li m'ha etzibat: com *La Bella i la Bèstia*. 10 anys té.

@PunsodaRicart: Una altra cosa que Déu va fer malament va ser fer tan semblants els símptomes de l'embaràs i els de la regla.

@nululamae: Un té dues lletres, dos en té tres, tres en té quatre i quatre en té cinc. Cinc baixa cap a quatre i sis cap a tres. Fa massa anys que ho penso en silenci.

Collboni: “Espai Línia és una ambaixada del món local al centre de Barcelona”

Prop de 150 persones van assistir a l'acte inaugural. Foto: Joanna Chichelnitzky

Estrena lluïda. Divendres 15 de juliol, en plena onada de calor, Espai Línia es va omplir de gom a gom en el dia de la inauguració d'aquest primer Centre de Comunicació de Proximitat impulsat pels diaris *Línia* i *Comunicació 21* al carrer Girona, 52 de Barcelona.

Entre les prop de 150 persones que van assistir a l'acte inaugural hi havia polítics de la primera línia de gestió de la metròpoli, periodistes de renom i cares conegudes dels moviments veïnals. Molt pocs van voler perdre's la presentació del nou espai, que vol convertir-se en un centre de trobada de tots els barris metropolitans: la Casa dels Barris. L'editor del Grup Comunicació 21 i impulsor de la iniciativa, David Centol, resumia l'essència del nou centre en el seu discurs de presentació, assenyalant que “Espai Línia és una idea més que un espai; una idea oberta a tothom”.

En aquest sentit, Centol va deixar clar que el nou espai té com a objectiu trencar la barrera entre els lectors i els mitjans que massa vegades s'ha instal·lat en el sector de la comunicació. “Volem reconnectar amb els lectors, però també amb les fonts d'informació, amb els territoris metropolitans i amb les administracions, especialment les municipals”, afirmava l'editor. És per tot això que Espai Línia serà un indret on es crearan continguts, però on també es duran a terme exposicions –la primera, ja en marxa, porta per títol *La Barcelona desconeguda* i vol fomentar el turisme kmo–, cicles de conferències i de-

bats, com el que just el dia abans ja va organitzar a Espai Línia el diari *Ara* sobre el dèficit fiscal i d'infraestructures.

El local, de 368 metres quadrats, està perfectament habilitat i equipat per atendre tota mena de trobades, amb una bona acústica, així com grans exposicions gràfiques i audiovisuals. Espai Línia vol estar al servei de totes les entitats, associacions de veïns i empreses vinculades amb el valor de la proximitat. Tots els serveis són gratuïts.

EL VALOR DE LA PROXIMITAT

El primer tinent d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Collboni, que va intervenir en l'acte, va remarcar la necessitat de tenir mitjans i administracions més properes a la ciutadania. “Hi ha coses que passen a la ciutat que si no les expliqués la premsa local no ho faria ningú”, afirmava el socialista.

Collboni posava com a exemple el bateig de dos gegants a la Verneda, una festa popular de gran impacte en aquest barri barceloní però que no hauria tingut repercussió sense diaris com els *Línia*. Tal com recordava Collboni en la seva intervenció davant d'una sala plena, en veure aparèixer aquella notícia als mitjans, el veïnat de la Verneda es va sentir orgullós i feliç. “Calen projectes com aquest, que són una ambaixada del món local al centre de Barcelona”, va afirmar el primer tinent d'alcaldia de la capital catalana, que va destacar que “Espai Línia és un projecte innovador”.

De la mateixa manera, Ramon Grau, president de l'Associació de Mitjans d'Informació i Comunicació (AMIC), va considerar, durant el seu discurs, que “el periodisme local és cabdal tant per a la llengua com per al país”. “Si hi ha un col·lectiu de mitjans que des de sempre han contribuït a arrelar i a construir identitat, que han defensat la llengua, que han esdevingut una eina de participació i pluralitat, que enforteixen la democràcia i que són un filtre contra les notícies falses, aquests són, en bona part, els mitjans de l'AMIC”, va argumentar Grau. “El cas dels diaris *Línia* ho exemplifica clarament, perquè expliquen la realitat de Barcelona i de la regió metropolitana des del rigor i el coneixement més proper, i amb professionalitat”, va afegir.

Qui també va intervenir en l'acte inaugural va ser el secretari de Difusió de la Generalitat de Catalunya, Jofre Llobart, que també va reivindicar la proximitat i va apuntar que els mitjans de comunicació han de ser espais d'anada però també de tornada, és a dir, projectes que obrin les seves portes, tal com planteja el nou Espai Línia.

ESPERANÇA ENMIG DE LA CRISI

El periodisme és una professió travessada per moltes crisis. Durant l'acte, cap dels discursos va negar quelcom que sembla evident: la crisi del paper, la crisi econòmica i els moments d'incertesa global per la guerra d'Ucraïna i la pandèmia són sempre un fre a qualsevol iniciativa innovadora.

Malgrat això, Espai Línia va presentar-se com un projecte am-

biciós. “El mitjà de comunicació total ja no pot ser només en digital o en paper”, deia Centol. L'editor del Grup Comunicació 21 va anar un pas més enllà en reivindicar que el nou projecte vol ser un espai “on passin coses que tinguin repercussió”.

La idea va ser compartida per Llobart, el qual, en un moment en què tot passa de premsa i a internet, va aplaudir un projecte com Espai Línia que reivindica la presencialitat i les coses fetes amb temps. Amb tot, el secretari de Difusió de la Generalitat de Catalunya va encoratjar els presents a la sala a donar suport al primer Centre de Comunicació de Proximitat. “Animo tothom a ajudar a omplir de vida Espai Línia perquè sigui un projecte d'èxit. Les paraules d'avui ara les hem de traduir en fets”, va concloure Llobart.

El primer tinent d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Collboni, intervenint en l'acte. Foto: Joanna Chichelnitzky

Cerdanyola va veure néixer el 9 de juliol el Festival ADN, protagonitzat per músics de la ciutat. Una iniciativa que va ser tot un èxit, mentre el Fantofreak celebrava la seva 23 edició entre el 18 i el 22 de juliol, recobrant la plena normalitat.

El cas d'Escolà: assetjament laboral o persecució política?

JUDICIAL ▶ L'excalcalde de Cerdanyola, Carles Escolà, s'enfronta a 12 anys d'inhabilitació i un de presó, acusat d'assetjar laboralment la secretaria general de l'Ajuntament, Aurora Corral. Així ho demana la Fiscalia després que el judici, que se celebrava els dies 14 i 15 de juliol, quedés vist per a sentència.

L'origen del conflicte arrenca en el moment en el qual Corral hauria començat a emetre informes desfavorables que, segons Escolà, utilitzava "per perjudicar el govern". I és que, segons l'excalcalde, que va estar al capdavant del consistori entre el 2015 i el 2019, la secretaria "abusava de la seva posició per intervenir en la política municipal". Un fet que el va portar a denunciar-la, l'any 2017, i posteriorment, veient que la denúncia no tenia recorregut, a intentar apartar-la del seu càrrec obrint-li un expedient, el 2018. Un motiu pel qual Corral va interposar una querrel·la contra Escolà, l'any 2019, que ha acabat portant-lo a judici.

Escolà, a la porta de l'Audiència Provincial. Foto: Guanyem Catalunya

Segons l'excalcalde, tot això "s'hauria d'estar resolent per la via contenciosa-administrativa". Però la bola s'hauria anat fent cada vegada més gran perquè la Fiscalia, segons la versió d'Escolà, estaria intentant castigar-lo per estar relacionat amb la causa independentista després que participés en el referèndum de l'1-O, se l'intentés imputar per malversació i desobediència, i la causa quedés en

no res. Així ho pensen ell i Guanyem Cerdanyola, el seu partit, vinculat a la CUP, que exigeix "la total i lliure absolució" d'Escolà i lamenta que la Fiscalia actüi per "repressió i persecució de la dissidència política".

Una situació complexa que s'acabarà de resoldre en les pròximes setmanes, quan es farà pública la sentència del judici que decidirà el futur de l'excalcalde cerdanyolenc.

Abril Zamora, premiada per visibilitzar el col·lectiu trans

SOCIETAT ▶ L'actriu i directora cerdanyolenca Abril Zamora té un altre premi a la seva vitrina. Però en aquest cas, no està relacionat amb el cinema ni amb la televisió, sinó amb el món LGTBIQ+. I és que el Ministeri d'Igualtat li atorgava el Reconeixement Arcoiris, en el marc del Dia de l'Orgull, per donar visibilitat, suport i defensar el col·lectiu trans a través de les seves produccions.

"Ser LGTBI no és una etiqueta que ens ha de limitar, ho hem de portar per bandera", deia Zamora. Un discurs que utilitzava per reivindicar la importància de

l'igualtat i de tenir referents trans. "Ens aplanen el camí perquè puguem ser nosaltres mateixos", comentava. De fet, en aquesta línia la cerdanyolenca s'ha convertit, precisament, en un referent per a molts. I és que només cal mirar la seva darrera sèrie, *Todo lo otro*, per veure que crea històries sense filtres ni prejudicis.

Un fet que el govern espanyol li ha reconegut i que l'ha portat a convertir-se en una de les figures més destacades del col·lectiu trans, juntament amb la cantant Samanta Hudson, que també va rebre un reconeixement.

Zamora, a la dreta, recollint el premi. Foto: Twitter (@IgualdadGob)

el valor de la proximitat

100.812

usuaris únics metropolitans

Octubre '21 OJD

166.566

pàgines vistes

Octubre '21 OJD

línia

el diari metropolità

liniatarxa.cat

grup comunicació21

MITJANS DE PROXIMITAT, PERIODISME D'ALTA FIDELITAT.

Perquè a l'AMIC som fidels als mitjans de proximitat professionals i de qualitat, propers a la gent i compromesos amb el bon periodisme. Això és el que ens ha portat a fer 25 anys comptant amb la confiança de 500 mitjans i amb la fidelitat dels lectors; els coneixem bé i treballem per oferir-los la informació més rigorosa de la seva comunitat. Alta fidelitat, perquè estimem la premsa, perquè estimem la gent.

associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

amic25^{anys}

Navegar per la Ronda Litoral de Barcelona, recollir fruita i verdura d'un hort en ple passeig de Gràcia o passejar per un Eixample ple de gratacels convertit en la versió catalana de Manhattan. Podrien semblar escenes extretes d'una pel·lícula de ciència-ficció, però són idees d'arquitectes de tot el món que han especulat sobre el futur de Barcelona, amb imaginació i "optimisme radical". Ho han fet amb motiu de l'exposició *99+ imaginaris*, emmarcada en la programació del Festival Model, promogut per l'Ajuntament de Barcelona i el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) i que el mes passat va ajudar a "redefinir" el present de la ciutat, imaginant "la possibilitat d'un futur diferent, més equitatiu i just".

Imaginar. Pensar en la Barcelona del futur en clau urbanística. En la metròpoli que ens espera. Això és el que també ha volgut fer el *Línia* ajuntant en una mateixa taula l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, Xavier Matilla, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC, Sandra Bestraten, i l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, a Espai Línia. Potser sense tant "optimisme radical" i amb unes quantes dosis més de possibilisme, però exactament amb la mateixa voluntat: pensar en la ciutat metropolitana que ve.

EL SANT GRIAL DE L'EQUILIBRI

Cap a on anem? Cap a on hem d'anar? Si hi ha algun far de consens en tot aquest debat, podríem dir que és el de preservar un equilibri dels usos urbans que faci de Barcelona i la seva rodalia una metròpoli cada cop més habitable. "Aquest preuat equilibri ha estat un dels valors de continuïtat històrica des que es van restaurar els ajuntaments democràtics, però actualment hi ha àmbits en els quals està clarament en risc", apunta Matilla per començar.

Com naturalitzar la ciutat? Com generar autosuficiència? Com projectar un nou model de mobilitat? Com gestionar la densitat de la metròpoli? Som en un moment complex i alhora apassionant. Barcelona, com la resta de metròpolis capdavanteres del món, es debat amb intensitat. L'urbanisme està en estat d'ebullició. I és en aquests moments quan és més necessari que mai pensar en gran i aixecar la mirada.

Com fa Bestraten, que de seguida que surt la paraula "naturalització" a la conversa s'afanya a parlar de Montjuïc, la muntanya oblidada. "El nostre Central Park", en paraules de la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC. "No l'acabem d'abraçar. Falta aconseguir treure les barres que no ens permeten, de for-

Xavier Matilla (esquerra), Sandra Bestraten (centre) i Manuel Sánchez-Villanueva Beuter (dreta) a Espai Línia. Foto: Francisco J. Rodríguez

L'urbanisme que ve: buscant l'equilibri

Una taula. Una gran pregunta. Tres professionals del gremi per respondre-la. Ajuntem l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, la presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d'Arquitectes i un arquitecte independent per parlar d'urbanisme i metròpoli. Per debatre cap a on anem. Per imaginar.

ma massiva, utilitzar la muntanya, arribar-hi i convertir-la en un passeig més amable. Hem d'abraçar Montjuïc", argumenta Bestraten mentre Beuter també reivindica la necessitat de potenciar els espais verds i ho vincula amb el concepte de ciutat de proximitat.

ESCALA HUMANA

"L'urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un gran facilitador de canvis", reflexiona

l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC. "Pensar que els espais han de ser segurs, de lectura fàcil, comprensibles, accessibles... és el que acaba configurant una ciutat de vida quotidiana", afegeix Matilla.

"Una ciutat compacta, de proximitat, és més feminista que una ciutat dispersa, amb espais morts", apunta Bestraten, introduint un altre element clau de l'urbanisme actual i de futur: la

mirada feminista. "No parlem de mesures pal·liatives, sinó de concepció integral i d'un model que no només beneficia les dones, sinó la vida quotidiana de tothom", matisa l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona.

INFÀNCIA TRANSFORMADORA

De tothom també vol dir dels infants. "Els nens i les nenes són el termòmetre de la qualitat urbana d'una ciutat. Allà on hi poden haver infants actuant de mane-

ra autònoma vol dir que hi ha una bona qualitat urbana", resumeix Matilla. "Són agents de transformació dels grans reptes", insisteix Bestraten. "Una ciutat que és capaç d'incloure els nens i les nenes és un lloc millor", comparteix Beuter.

Passar d'una ciutat nerviosa i estressada a una de més calmada, rebaixant la velocitat dels vehicles i el soroll, fomentant més el valor del silenci, sembla una recepta àmpliament compartida. La pandè-

Madrid, pel retrovisor

● En un moment que les comparacions entre Barcelona i Madrid es fan a tots els nivells, és difícil no fer-ho també en clau urbanística. “Des d’aquest punt de vista, Barcelona és molt millor que Madrid. Ho puc dir amb tot l’orgull. La nostra és una ciutat molt més caminable. La capital espanyola és una ciutat pensada per al cotxe. Té uns parcs impressionants, però camina-la... És hostil”, reflexiona Sandra Bestraten, presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d’Arquitectes de Catalunya (COAC).

“Crec que, en aquests moments, a Barcelona estem fent els deures pel

dials en els quals participem, Madrid no hi és. No és en els debats de quins són els reptes contemporanis que compartim amb les principals ciutats del món. I Barcelona no només hi és, sinó que està liderant molts d’aquests espais”, celebra l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de la capital catalana.

Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), comparteix la visió de Matilla i Bestraten, afegint que “Barcelona ha fet de la necessitat virtut”. “Per les circumstàncies geogràfi-

“A Barcelona tenim una agenda urbana ambiciosa, contemporània i actualitzada, mentre que Madrid continua amb una agenda caducada”, diu Matilla

que fa als reptes contemporanis des d’un punt de vista ambiental, social, de justícia, d’igualtat, d’habitatge... En definitiva, d’equilibri”, comparteix Xavier Matilla, arquitecte en cap de l’Ajuntament barceloní, que afegeix que “Madrid no ho està fent”. “El fet distintiu és que a Barcelona tenim una agenda urbana contemporània, actualitzada, ambiciosa i de futur, mentre que Madrid continua amb una agenda diria que caducada respecte de què vol dir el desenvolupament urbà sense reproduir models de fa dècades”, argumenta Matilla, que ho il·lustra amb un exemple “simptomàtic”: “A tots els fòrums urbans mun-

ques i polítiques, també en termes de la desigual inversió estatal, la capital catalana ha hagut d’enginyar-se-les per fer una ciutat petita, compacta, però alhora capdavantera. Avui, Barcelona lidera el debat de les ciutats”, remarca Beuter. Un lideratge que s’exerceix “amb un sobreesforç brutal, perquè Barcelona no disposa dels recursos de Madrid”, afegeix Matilla.

Però no es pot caure en el conformisme. Bestraten s’afanya a remarcar que, a nivell de llicències, per exemple, “cal buscar mecanismes més ràpids”. “En això, a Madrid sí que sembla que tot està anant més àgil. Hem d’agafar la penyora i resoldre-ho”, conclou.

nia ens va fer recuperar, durant l’etapa més dura del confinament, la percepció sensorial de la ciutat. Vam tornar a experimentar sentits que teníem oblidats. “Sovint l’espurna que encén la voluntat de canvi és una qüestió d’emergència”, diu Beuter.

COBERTES I ASFALT

I probablement la qüestió d’emergència més important que afronta la metròpoli barcelonina, com la resta de metròpolis del món, són els efectes del canvi climàtic. Hi ha tres paraules conegudes –i temudes– per tothom: “illa de calor”. Ho patim aquests dies de juliol, però cada cop ho patirem durant més temps. L’augment de la temperatura sembla imparable i les ciutats han de millorar per no generar tanta calor.

“Hem de fer una revolució a les cobertes. Moltes podrien ser verdes. També hem de millorar les ventilacions dels edificis”, afirma Matilla. “Cal fer una rehabilitació integral arquitectònica dels edificis, i per fer-ho podem aprofitar els fons europeus Next Generation”, remarca Bestraten, que destaca que les edificacions també contaminen i que hi ha molta feina per fer. Com també hi ha molta feina per fer a peu de carrer. “Hem de

desasfaltar la ciutat”, demana Beuter, que explica que l’asfalt és un paviment que captura més temperatura. “Podríem tenir paviments molt més filtrants, que a banda de regenerar el cicle de l’aigua redueixen la temperatura”, detalla.

SUPERILLES (I SUPERDEBATS)

Alguns d’aquests paviments, com les llambordes, s’han recuperat en alguna superilla de Barcelona. Concepte de moda, com el de l’urbanisme tàctic, que ha acaparat els debats urbanístics de l’etapa Colau al consistori de la capital catalana. “Hi ha actuacions tàctiques, no urbanisme tàctic”, s’afanya a puntualitzar Matilla quan surt aquesta qüestió a la conversa. “Són un instrument, no un objectiu en si mateix”, afegeix.

Què en podem dir, des d’una òptica professional? Ho preguntem a Beuter, que valora que és “una eina reversible, barata i que permet equivocar-se”. Hi està d’acord Bestraten, que apunta que “permet avaluar, amb un cost baix, transformacions més sòlides”. Ara bé, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC destaca que, com que s’ha dut a terme una actuació tan generalitzada, “ha fet la sensació que Barcelona estava en obres”. “Entre l’ac-

XAVIER MATILLA

“El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”

SANDRA BESTRATEN

“Tothom predica la mirada metropolitana, però cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat”

MANUEL S.V. BEUTER

“L’urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un facilitador de canvis”

tuació ràpida i la definitiva potser hauríem d’intentar que la provisionalitat sigui de segon nivell, amb solucions més cuidades estèticament”, proposa Bestraten. “Algunes coses, com les barreres New Jersey grogues, no és el que més ens hauria agradat a cap de nosaltres, però era l’única solució possible tan ràpida. Han estat actuacions que ens han permès avançar, per exemple cap a la pacificació i les superilles”, replica Matilla.

Superilles. L’altre gran focus de debat. Se n’ha parlat molt i se n’ha escrit més, sobretot des de l’òptica de la mobilitat. “El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i, en canvi, ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”, critica l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona, que alhora admet que molts dels canvis que es persegueixen amb les superilles superen les fronteres administratives de la capital catalana i requereixen una mirada metropolitana que porti solucions més globals. En termes d’urbanisme, però també de mobilitat, és clar.

UNA CIUTAT DE CIUTATS

Que el Bicing s’acabi a Barcelona, que el bus H12 no arribi a l’Hospital de Bellvitge... Són realitats

diffícils de comprendre per la ciutadania i que il·lustren el que en paraules de Matilla és un “déficit col·lectiu de mentalitat metropolitana”. “No pot ser que les ciutats es donin l’esquena quan en realitat les fronteres es podrien recosir de manera força senzilla. La mirada metropolitana la predica tothom, però a l’hora de la veritat, cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat i els seus votants”, lamenta Bestraten. “Malauradament, el marc administratiu és la cotilla que acaba conduint totes les administracions municipals a una mentalitat executiva de caràcter local”, contesta l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona.

I això ens porta a parlar de la possible institucionalització o no de la regió metropolitana i de la necessitat que aquesta mentalitat regional penetri en la ciutadania. Perquè, “al final, la ciutat la fem les persones”, resumeix Beuter. I en aquest cas, la nostra és una ciutat de ciutats que, per ara, continua buscant l’equilibri de manera poc equilibrada.

Un reportatge
d’**Arnau Nadeu**

Aquest juliol, els barberencs han gaudit del Cicle d'Estiu i de l'Estiu Jove. Dues programacions que s'han allargat tres i cinc setmanes respectivament i que han ofert una desena de propostes culturals per a tots els públics.

Barberà torna a vibrar amb una Festa Major d'èxit

CELEBRACIÓ ▶ Feia dos anys que Barberà no veia els seus carrers i les seves places amb tanta vida, amb tants actes, activitats i ganes de gresca com hi ha hagut aquesta Festa Major. I és que la ciutat es va tornar a omplir de música, teatre, esport, animació i cultura popular de l'1 al 4 de juliol, en la seva festa més gran. Quatre jornades que van acabar amb èxit de participació i amb una valoració més que positiva per part de l'Ajuntament i de les entitats, ja que, com bé deia l'alcalde, Xavier Garcés, des del balcó del consistori, eren moltes "les ganes de trobar-nos, de compartir bons moments i de gaudir de la Festa Major".

El tret d'inici el donava el pregó, enguany a càrrec de diferents membres de la comunitat educativa i dels esplais El Piolet i l'Esquirol. Un primer acte que va anar seguit d'una nit plena de concerts que van omplir tant el Parc de Can Serra com l'Espai d'Entitats. De fet, aquest últim va ser un dels espais més concor-

Moment del pregó de Festa Major. Foto: Ajuntament

guts d'aquesta Festa Major, mentre que els actes emmarcats en el 15è aniversari del Teatre Municipal Cooperativa, la Diada Castellera, la 29a Trobada de Gegants, el Correfoc i la 20a Cursa de Festa Major van ser els que més participació van tenir.

Tot plegat, en una edició protagonitzada per les entitats locals, que van organitzar cercaviles, dinars populars, tallers, tornejos i espectacles. Una part

essencial d'aquesta Festa Major i a qui l'Ajuntament ha agraït "la seva implicació i l'esforç", ja que gràcies a elles es van poder tirar endavant el centenar de propostes del programa, que va culminar amb el Piromusical. Una novetat que va servir per posar punt final a una Festa Major que per fi va recuperar la normalitat i durant la ciutadania, amb la seva gran implicació, va tornar a vibrar de nou.

L'N-150, més a prop de ser una avinguda més verda

MOBILITAT ▶ Segons l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), l'N-150, que és la carretera principal del Vallès Occidental, té un volum de vehicles i un tipus de mobilitat que provoca problemes de soroll a causa del trànsit. Però, a més, actua com a barreira dins dels municipis per on passa, en lloc de connectar-los, i no està preparada per acollir desplaçaments a peu o bicicleta. Uns problemes que fa temps que l'AMB vol resoldre i que la van portar a presentar, el dia 3 de juliol, el pla d'acció RiConect.

Aquest projecte, que s'ha tirat endavant després que un

procés participatiu recollís les idees i propostes de la població per transformar la carretera, proposa millores per a la connexió entre Barberà, Cerdanyola, Ripollet i Montcada i Reixac. Tot plegat, amb l'objectiu de donar més protagonisme als vehicles no motoritzats i fer que la via sigui més verda. Un gran canvi que serà a llarg termini, encara que aviat es podrien començar a tirar endavant accions més petites. Per exemple, dibuixar un carril bici segregat o fer un estudi de mobilitat per analitzar de quina manera es pot reduir la mobilitat en vehicle privat.

El 3 de juliol es va presentar el pla a la mateixa N-150. Foto: Blanca Blay/ACN

Centre Residencial Gent Gran

- ☆ Atenció mèdica i infermeria
- ☆ Control dietètic i alimentari
- ☆ Habitacions individuals i dobles
- ☆ Apartaments per a persones vàlides
- ☆ Recuperacions postoperatòries
- ☆ Estadets temporals i permanents

Ballesol BARBERÀ DEL VALLÈS
C/. Abat Oliva, 24 - Barberà del Vallès

VISITI'NS, prèvia cita, i l'informarem

Servei integral i personalitzat amb la millor qualitat

INFO i RESERVES:

www.ballesol.es

93 747 90 49

Aquest mes, l'Ajuntament ha aprovat tres projectes: la millora dels carrers, la mobilitat i l'accessibilitat dels barris de Tiana i Pont Vell, la remodelació del Parc 1r de Maig i la reurbanització del carrer Sagrera, que ja està en marxa.

Indignació veïnal contra el nou sistema de recollida de residus

RECICLATGE ▶ A Ripollet ja funciona el nou sistema de recollida de residus, el Ripollet Aporta, que combina el porta a porta d'algunes fraccions amb contenidors intel·ligents tancats i d'altres oberts. S'implantava el passat dia 11 de juliol i, encara que per facilitar el canvi l'Ajuntament anunciava la convivència del model antic amb el nou "fins que tothom tingui tota la informació i el material per a fer la correcta separació i sàpiga a on ha de dipositar cada fracció", el Ripollet Aporta ja ha despertat queixes veïnals.

Des de principis de juliol, una part de la ciutadania s'ha organitzat i es concentra cada dijous contra el nou sistema. Unes manifestacions que apleguen entre 200 i 300 persones cada setmana i en què els veïns es queixen de la limitació horària, de l'acumulació de brossa dins de casa, de la sensació de brutícia que dona veure el carrer ple de bosses i del fet que les bosses vagin identificades. Tot això, juntament amb la "mala gestió" del govern pel que

Osuna donava explicacions als manifestants. Foto: Ajuntament

fa al repartiment de materials i d'informació, lamenten des de la plataforma veïnal No al Ripollet Aporta. I és que, segons denuncien, encara hi ha molts ciutadans que no saben què han de fer.

De fet, en aquesta línia, l'oposició ha titllat el canvi de "precipitat i imprudent". Així ho diuen des del PSC, que pensa que el nou model "arriba sense consens i amb una informació que és un autèntic desastre". Una crítica compartida per ERC i Ciutadans, que demanaven l'ajornament del Ripollet Aporta, almenys fins a la

tardor, perquè "molta gent que avui s'oposa al nou sistema ho fa per falta d'informació", asseguren els republicans.

Per aquest motiu, l'alcalde, José María Osuna, demanava disculpes a la ciutadania en una de les concentracions: "Segurament la informació no ha arribat com hauria d'haver arribat", deia. Però, tot i això, des del govern insisteixen en el fet que el sistema antic no funciona i, "tot i que el Ripollet Aporta és més difícil, és l'única opció per millorar el reciclatge".

A l'espera dels terrenys per aixecar l'Ernest Lluch

HOSPITALS ▶ La Generalitat continua apostant perquè l'Hospital Ernest Lluch, que ha de donar servei a Ripollet, Cerdanyola, Barberà, Badia i Montcada, sigui una realitat. Així ho assegurava el passat dia 3 Josep Maria Argimon, Conseller de Salut, en un acte organitzat per Junts per Ripollet.

"Sempre ha estat damunt la taula, perquè és una gran necessitat", deia. "Però cal esperar

que la Generalitat disposi dels terrenys, ja que sense ells no es pot encarregar un projecte ni posar-ho al pressupost", afegia, recordant que volen aprofitar el solar de l'antiga fàbrica Redosa, entre Ripollet i Moncada.

Una manera de refermar el compromís del Govern, que ja té "els diners reservats" per començar a treballar quan els cedexin l'espai, assegurava el conseller.

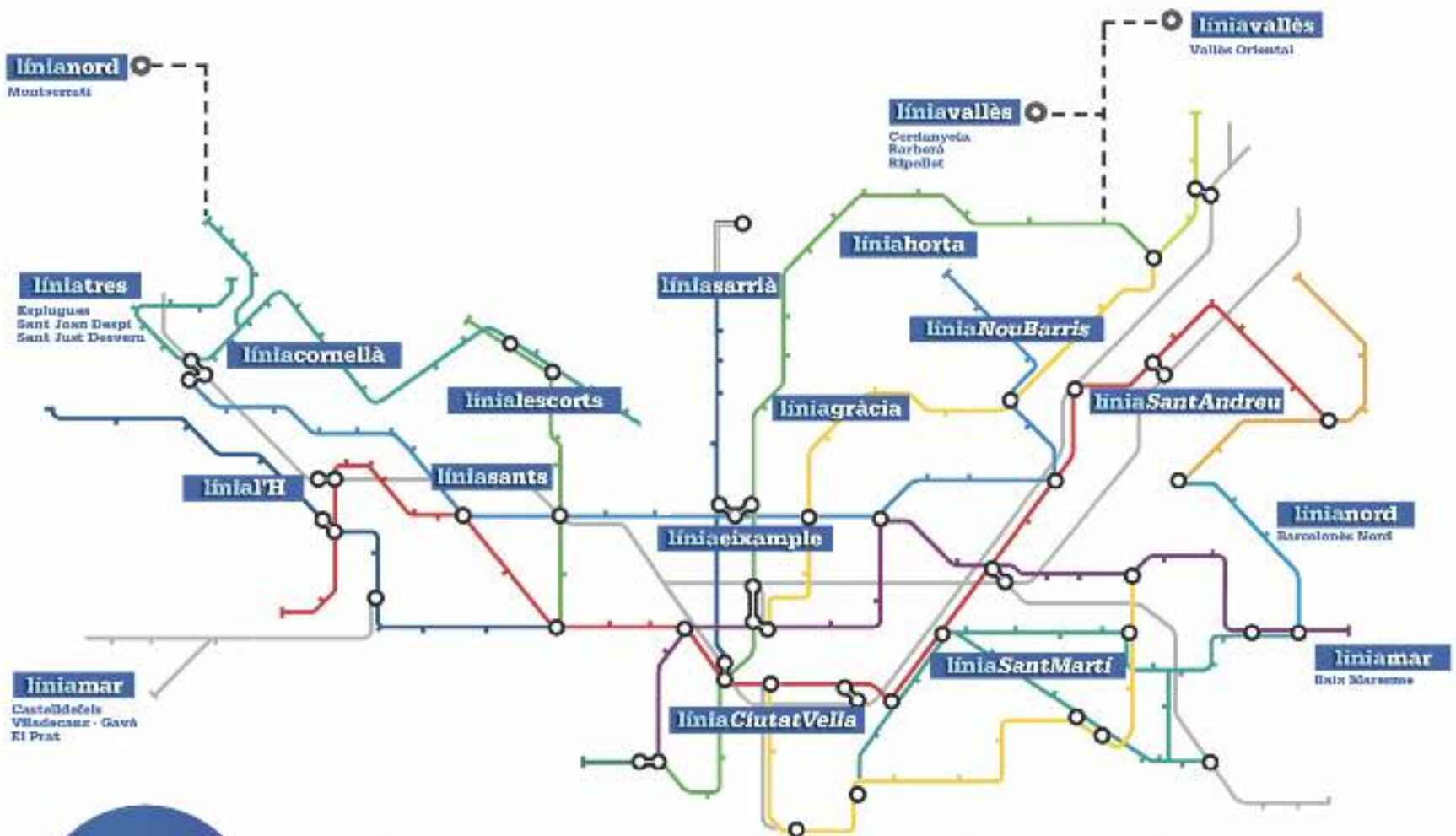
Ripollet aposta fort per la Festa Major d'enguany

CELEBRACIÓ ▶ Ripollet per fi viurà una Festa Major com les de sempre i ho farà del 26 al 29 d'agost, amb un programa que ja s'ha presentat i que inclou 90 actes distribuïts en 30 espais diferents de la ciutat. "Una aposta important, amb un salt quantitatiu en el pressupost, que s'incrementa en 60.000 euros", diuen des de l'Ajuntament.

Tot i que, com és habitual, la cultura popular serà protagonis-

ta i hi haurà cercaviles, correfocs i també espectacles, concerts i activitats per a totes les edats, enguany s'ha apostat per incloure diverses novetats. Entre les més destacades, la creació d'un nou espai jove, la incorporació d'un torneig d'e-games i la recuperació de la zona de 'xiringos'.

Tot plegat en una Festa Major que tindrà com a caps de cartell a Macaco i a Estela, d'Eufòria, que serà la pregonera.

19 edicions de proximitat
Districtes de Barcelona · L'Hospitalet
Barcelonès Nord · Baix Llobregat
Baix Maresme · Vallès
liniaxarxa.cat

Vols anunciar-te?

686 429 517

publicitat@comunicacio21.com

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

**UNHCR
ACNUR**

La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

Essencials però invisibles

» Les treballadores de feines essencials pateixen la precarietat en forma de sous baixos i temporalitat
 » Diverses entitats denuncien que són professions que pateixen el masclisme del món laboral

Albert Alexandre
 VALLÈS OCCIDENTAL

Amb l'estat d'alarma decretat pel govern espanyol es va obligar tots els professionals que no eren essencials a romandre a casa. Aquests van quedar definits en una llista en què s'estipulaven 25 categories de feines, entre les quals, a més de personal mèdic, s'hi van incloure les que presten serveis de neteja i les que atenen persones grans o infants.

Què tenen en comú aquestes feines, a més d'estar dedicades als altres? Com afirma el darrer informe del col·lectiu d'economistes Espai Zero Vuit, són "activitats infravalorades i amb remuneracions baixes". Així mateix, des del grup d'investigació afirmen que "la pandèmia va fer que la societat s'adonés de la dependència que tenim de feines que, o bé es pressuposen donades sense remuneració, o bé pateixen baixa valoració social i econòmica".

MOLTA PRECARIETAT

L'explicació econòmica clàssica sobre per què les feines de cures són tan precàries té a veure amb la llei de l'oferta i la demanda. Aquesta hipòtesi vindria a dir que, en tractar-se de feines que no requereixen estudis i en les quals hi ha moltes persones que s'hi poden dedicar, els preus dels salaris baixen i les condicions empitjoren.

En el cas espanyol, però, aquesta idea és fàcil de desmuntar. Com s'explica, si no, que durant la bombolla econòmica molts homes que es dedicaven a la construcció tinguessin bons sous, quan es tractava d'una professió per a la qual no calien estudis?

L'Àurea, del sindicat de treballadores de la llar i les cures Sindillar, té clara la resposta: "Les fei-

Una imatge d'una protesta de treballadores de l'atenció domiciliària. Foto: ACN

nes vinculades a la força física estan molt més ben pagades", afirma. Ella recorda el cas d'una companya que treballava cuidant un avi durant 12 hores i que, a més d'això, cuinava i netejava la casa. "Les altres 12 hores del dia era un home qui es feia càrrec de la persona gran, i mentre que ella cobrava 900 euros, ell en cobrava, sense cuinar ni netejar, 1.300", explica. Quan els dos treballadors van posar en comú els seus sous, ell li va dir que era lògic, perquè ell l'havia de "carregar".

Tant ella com Espai Zero Vuit consideren que els motius pels quals les professions de cures són feines precàries tenen a veure amb el masclisme que hi ha al món laboral. "Les feines de cures haurien de ser remunerades amb el mateix salari que un directiu, perquè són les que sustenten la vida", diu l'Àurea.

A més, són professions amb més vulnerabilitat, on hi ha moltes dones migrants que tenen un baix poder de negociació col·lectiva i on hi ha un "abús

dels contractes temporals i parcials i d'un salari mínim insuficient", afirmen des del col·lectiu. "En aquestes feines també hi ha un biaix classista i racista", apunta l'Àurea.

De fet, segons els càlculs d'Espai Zero Vuit, en el cas de les treballadores domèstiques, el 99% de les persones que s'hi dediquen són dones, una de cada quatre té contractes temporals i el 65% no tenen una jornada completa. A més, tal com apunta Espai Zero Vuit, gairebé la meitat són migrades. "Aquestes treballadores s'enfronten a diverses situacions de vulnerabilitat, com el fet d'encadenar diferents jornades parcials, les qüestions legals relatives a la ciutadania i la baixa remuneració", assenyala el col·lectiu.

Norma Véliz, del col·lectiu Mujeres Pa'lante, i Sílvia Bofill, professora d'Antropologia a la Universitat de Barcelona, apunten la idea quan afirmen que "actualment es calcula que a Catalunya hi ha aproximadament

47.000 treballadores de la llar de nacionalitat estrangera, les quals representen poc més de la meitat del total de dones que es dediquen a aquesta activitat". Les dues investigadores afegeixen que "la diferència entre el nombre d'afiliades a la Seguretat Social – 35.329 – i el d'ocupades en el sector – 47.262 –, mostra, per altra banda, un percentatge d'irregularitat de més del 25%".

Pel que fa a les treballadores de cures a persones en serveis de salut, el 93% són dones, el 17% són migrants, el 24% tenen contractes temporals i el 65% tenen contractes parcials. Finalment, en el personal de neteja, el 85% de les persones que s'hi dediquen són dones, una de cada cinc és migrant, tres de cada set tenen contractes temporals i set de cada 10 no poden treballar vuit hores.

VULNERABILITAT ALTA

Les dones migrades són les que pitjor ho tenen. Els casos que relata l'Àurea s'apropen a la definició d'esclavisme. "Una companya

treballava durant 20 hores per 450 euros a sis zones de casa seva", explica. "Hi ha companyes que porten 10 anys treballant en una casa i els diuen que no les poden regularitzar", afegeix.

I encara més. Segons Véliz i Bofill, la situació d'inseguretat pot conduir a casos d'assetjament. "Determinades condicions laborals, com ara els casos de contractes temporals, horaris nocturns o absència de contracte, propicien l'assetjament", diuen per afegir que "no és casualitat que les condicions que fan més propici l'assetjament en aquest sector són també les que més l'invisibilitzen".

L'estudi conclou que el 41% de les dones enquestades "afirmen haver estat objecte de grolleries – insinuacions, proposicions o comentaris de caràcter sexual –, el 28% de tocaments o apropaments excessius – tocaments, fregaments, pessics –, el 10% de demandes de relacions sexuals – sota pressió o no – i el 10% afirmen que han abusat sexualment d'elles".

Identificar-los
 amb **XIP i XAPA**
 és la teva obligació

i en cas de pèrdua,
 pot ser la seva
 salvació!

Foto: Alberto Lores / PIN Media

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 **Ayuda
en Acción**

El silenci de Valentina Berr

» La ripolletenca, primera jugadora trans catalana federada, penja les botes pels atacs rebuts
 » "Si ho hagués deixat al gener, no m'hauria cremat tant", confessa l'exjugadora del CE Europa

Toni Delgado
RIPOLLET

"Conviure amb el silenci ha estat molt dur... En certa manera, deixar el futbol m'ha alliberat i ara ja puc parlar sense por que les conseqüències afectin el que estic fent", confessa Valentina Berr (Ripollet, 1993), la primera jugadora trans catalana federada, que el passat 28 de juny, Dia Internacional de l'Orgull LGBT, va anunciar que penjava les botes al CE Europa.

Quan va començar a jugar a futbol, va decidir concentrar-se a gaudir amb les companyes. Com a esportista no li venia de gust fer activisme ni intentar convèncer ningú, "i menys quan em vaig trobar un entorn tan càlid que m'entenia i no em qüestionava". El contrast eren els impropis que rebia a les xarxes socials o on fos, atacs d'odi i la violència estructural contra les dones trans per part "d'institucions, mitjans de comunicació i de molta gent que assetja a qui se surt de la norma". "Un patiment que no compartia amb l'equip ni amb la premsa. Hi ha gent del meu entorn que desconeixia o desconeix moltes de les coses que m'estaven passant, com els atacs de pànic i ansietat que patia, sobretot abans i després de partits i entrenaments", relata.

Reconeix que sense el suport que ha rebut no hauria aguantat gaire als terrenys de joc, on el 16 de desembre de 2018 va debutar amb el Ter-

rassa FC amb una assistència i un gol de penal. Vivia en "un xoc de trens constant" entre la necessitat de "deixar-ho perquè no aguantava més" i l'estima que li tenien moltes persones.

La seva millor temporada esportiva ha estat la més dura per a la ripolletenca. "Al camp tot anava rodant, el vestuari i els resultats eren excel·lents, em sentia més a gust que mai en un grup i l'estil de joc m'encantava... Si ni tot això salvava la situació, havia de fer un pensament...", explica. Al gener tenia clar que deixaria el futbol al final de temporada i així li ho va comunicar a l'entrenador, Joan Bacardit, que volia que s'ho replantegés.

Berr sent que va estirar tant la corda que es va trencar. Així, després de celebrar, primer l'ascens a Tercera Divisió RFEF i, més tard, el campionat de Lliga, va explotar. "Era molt bèstia... No podia sortir de casa i ja no vaig anar a cap entrenament més". A Bacardit i Nany Haces, coordinadora del futbol femení al CE Europa, els va demanar temps per poder parlar amb les seves companyes: "Necessitava més força per fer-ho. L'equip va al·lucinar, va entendre la meva decisió i li va semblar bé que em cuidés".

"NO ESTÀVEM TAN BÉ"

Moltes vegades, quan mira enrere, rememora aquella "sensació de progrés" amb qui molta gent va valorar que fos la primera futbolista trans catalana federada. "Ara penso en les barbaritats que he viscut en aquests anys, veig que no està-

Valentina Berr, al Nou Sardenya. Foto: Zowy Voeten

vem tan bé i m'entren més ganes de parlar de les coses que hem de canviar perquè per ser trans no hagin de ser valenta. Perquè la teva condició, simplement, es normalitzi", enraona Berr, sempre amb un to pedagògic. Aquesta periodista especialitzada en gènere i desigualtats socials comunica molt bé. Imparteix tallers pedagògics a La Cicatriz, xerrades vitals per ampliar la mirada. "No és només important l'educació a l'escola, també a casa, així com el paper dels mitjans de comunicació, les institucions públiques o els governs... Hi ha discursos d'ultradreta que qüestionen aspectes que ja semblaven superats", exposa.

El discurs de Berr sembla molt lògic: l'esport és un univers on competeixen persones amb diferents capacitats. "Qual-

sevol dona que no sigui trans és diferent d'una altra a tots els nivells, hormonal, muscular, ossi... És absurd i injust incloure o excloure les dones trans de l'esport com si l'esport no ens pertanyés. Caster Semenya és una atleta que no és trans i, així i tot, viu un calvari perquè, de manera natural, produeix testosterona molt per sobre del que s'ha establert. Establir uns límits per delimitar qui és prou dona i qui no perjudica tothom", denuncia la ripolletenca. "I provoca una exclusió discriminatòria cap a certs tipus de dones", afegeix.

Una discriminació que ella no ha sentit per part de cap companya ni rival. "Al contrari, han celebrat que pogués jugar amb elles. Qui fa les normes sí que potser fa polítiques que discriminen", exposa.

S'emociona recordant les "bones experiències" que ha viscut als seus tres clubs. Al Terrassa FC va començar la seva nova etapa en un "projecte que tenia encara pocs anys de recorregut i era molt ambiciós". "Fitxar per l'FC Levante Las Planas va ser rebre una abraçada gràcies a companyes com l'Evita Díez, l'Eve Moreno o l'Anna Armengol. Estic molt contenta del retorn a l'elit de l'entitat". Mentre que al CE Europa hi ha trobat "una gran cultura de futbol femení tant en l'estructura esportiva i comunicativa del club com en l'afició, i també parlo del seguiment i ànims de les nenes del futbol base. T'omple veure que pots inspirar algú amb el que fas".

L'entrevistada se sent orgullosa de l'Ajuntament de Ripollet, "un referent" a l'Estat en Polítiques LGTBI i en les seves mesures d'atenció a persones que han sigut víctimes d'agressions LGTBI-fòbiques.

DESCONNEXIÓ

"Si ho hagués deixat al gener, no m'hauria cremat tant. Ara per ara, no em plantejo tornar. Potser d'aquí a sis mesos estic com una flor i tinc ganes de tornar a jugar, però ara sé que necessito desconnectar, oxigen", exposa. De moment, gaudeix del temps que invertia en el futbol amb la seva gent, descansant cos i ment, i jugant amb la pilota a casa amb el seu gat, que es diu Punto. "És un extrem pur que regateja molt bé. De debò, al·lucinaries...", promet la ripolletenca.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

Creu Roja

UCRAÏNA

ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

Envia **SMS** amb la
paraula **UCRANIA** al
38088 i dona **3€***

900 104 971

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta
(individual)

33€ Set cuina
(5 persones)

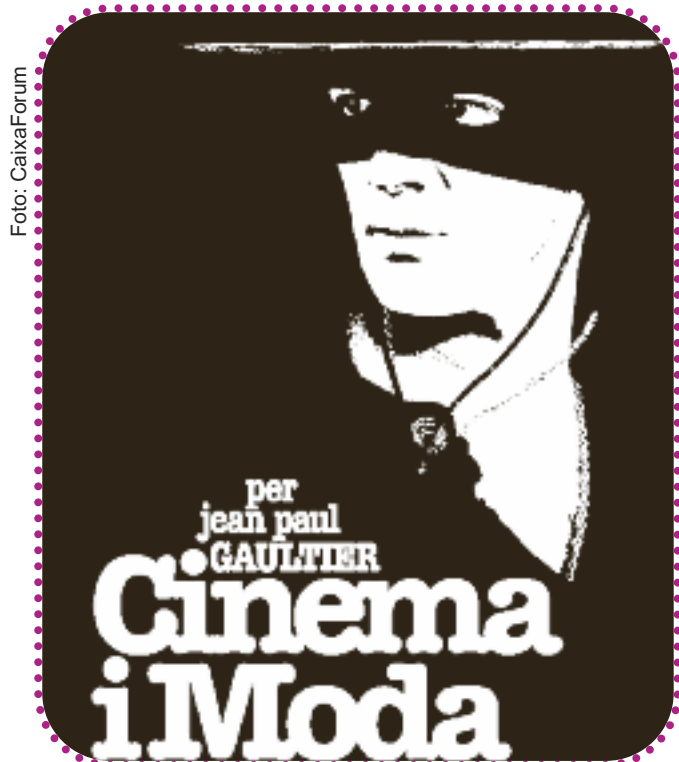
20€ Tendals plàstics
4 x 6 metres

* L'import íntegre (3€ IVA* incl.) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, *Yoigo, Euskaltel).
Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades
www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov /
Ukrainian Red Cross Society

No t'ho perdís

Gaultier, cinema i moda

El CaixaForum de Barcelona acull, des del passat dia 12 i fins al 23 d'octubre, una exposició sobre cinema i moda a partir de la mirada del famós dissenyador Jean-Paul Gaultier. La mostra inclou peces molt diverses: indumentària, cartells, fotografies i, fins i tot, fragments de pel·lícules. Tots aquests elements exploren la relació que existeix des de sempre entre el cinema i la moda. El mateix Gaultier és el director artístic i un dels comissaris d'aquesta exposició, que també ofereix un enfocament sociològic, abordant temes com l'alliberament de les dones.

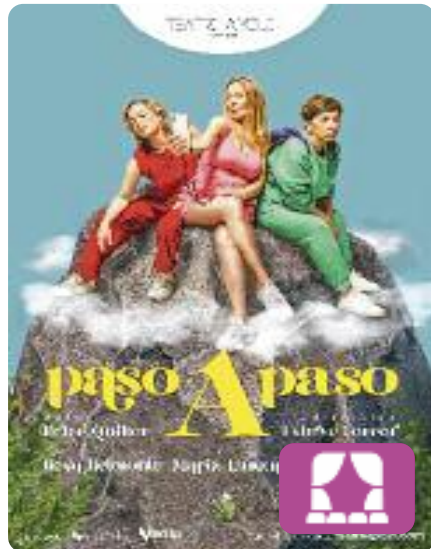
Llibres

Somiant la pau
Nadia Ghulam

Agost del 2021. La narradora i activista afganesa Nadia Ghulam, veient que els talibans avancen a l'Afganistan, comença a moure's desesperadament per poder ajudar els seus. Aquestes pàgines van néixer després de converses entre la Nadia i la periodista Ariadna Oltra, en les quals van parlar de com han viscut aquest darrer any ella i els seus familiars.

Teatre

Paso a paso
Peter Quilter

Un cap de setmana, una excursió en plena natura, un camí que hauran de fer juntes per retrobar-se, però sobretot per rendir un homenatge pòstum. Un brindis dedicat a una quarta amiga morta recentment. Ella, la Rebeca, estarà sempre present en aquesta *road movie* teatral que es desenvolupa a una muntanya. Al Teatre Apolo de Barcelona.

Música

Aftersun
Flashy Ice Cream

El grup de trap en català Flashy Ice Cream torna aquest estiu amb un EP. *Aftersun* (Delirics) és el títol d'aquest nou treball que, segons la seva companyia discogràfica, "és el camí a la llum després de tanta foscor". Els de Sabadell presenten en aquest disc cinc cançons, entre les quals hi ha col·laboracions amb 31 FAM o Sexenni, entre altres.

Pelis i sèries

Benediction
Terence Davies

Siegfried Sassoon va ser un home complex que va sobreviure a la Primera Guerra Mundial i va ser condecorat per la seva valentia. Va escriure poesia inspirant-se en el que havia viscut i va ser idolatrat a Londres. Va mantenir relacions amb diversos homes mentre intentava acceptar la seva homosexualitat i va intentar buscar respostes en el matrimoni i la religió.

Famosos

Els culers ho han passat molt malament les últimes temporades i necessiten alegries. I Joan Laporta en sap, de donar alegries. La d'aquest estiu té nom i cognom: Robert Lewandowski (Varsòvia, 1988). Als seus 33 anys, el jugador polonès ha demostrat amb escreix el seu talent indiscutible al terreny de joc i ara està disposat a donar-ho tot al Barça. Feia temps que s'especulava amb el seu possible fitxatge pel FC Barcelona i per fi s'ha fet oficial, tancant així una etapa brillant al Bayern de Munic. La notícia ha despertat molta il·lusió entre una afició blaugrana amb moltes ganes de recuperar l'autoestima.

La fitxa

QUI ÉS?

L E W A N D O W S K I

ÉS FAMÓS PER...

Ser una estrella del futbol

Acaba de tancar una etapa brillant al Bayern de Munic

QUÈ HA FET?

Fitxar pel Barça

Feia temps que s'especulava amb la seva arribada al club

A LES XARXES...

Il·lusió

Els culers veuen en aquest fitxatge un bri d'esperança

ESTILS DE VIDA

Mantenir els mosquits ben lluny

Foto: Pexels

📍 SALUT

Sembla increïble que un ésser tan petit com un mosquit pugui arribar a ser tan molest. Però és així: un mosquit amb ganes de festa et pot arruïnar una migdiada, un bon àpat o una nit d'estiu. Tot i que no podem fer que desapareguin, sí que hi ha maneres de mantenir-los lluny. O, com a mínim, d'evitar que ens piquin.

Quan estem a casa, la lluita principal és prohibir-los l'entrada. Si tenim les finestres obertes, el més útil són les mosquiteres, que s'han d'instal·lar a finestres, portes i altres obertures, segons les recomanacions del CatSalut. Una altra manera de protegir-nos és triar la roba adequada: és millor que sigui de colors clars i, si pot ser, que cobreixi bé el cos (cosa complicada amb aquestes temperatures, tot s'ha de dir). Hem de tenir en compte que els ous i les larves dels mosquits acostumen a trobar-se en zones d'aigua estancada properes a la presència humana. Per tant, cal evitar aquests espais i, si es detecten acumulacions d'aigua a casa, eliminar-les. Per acabar, també comptem amb l'ajuda dels repel·lents de mosquits, que poden ser cremes, gels, esprais o polseres. També ho són algunes plantes i espelmes aromàtiques, que haurem de tenir a prop.

Les claus.....

NO ELS DEIXIS ENTRAR

Instal·la mosquiteres a finestres i portes per evitar que els mosquits entrin a casa

ROBA ADEQUADA

Vesteix-te amb roba de colors clars i, si la calor ho permet, que et cobreixi una mica la pell

AIGUA ESTANCADA

Els ous i les larves de mosquits solen estar en zones d'aigua estancada properes als humans: evita-les

REPEL·LENTS

Fes servir cremes, esprais i polseres repel·lents de mosquits, així com plantes i espelmes aromàtiques

Foto: Pexels

Lliga per a la protecció d'animals i plantes de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

NO VESTIM DE DOL ELS NOSTRES BOSCOS

UNA IMPRUDÈNCIA ENS HO CREMA TOT

incendis.gencat.cat

Diputació
Barcelona

1822
200
2022

112 emergències

Fem-ho / É
TOT
POSSIBLE

Generalitat
de Catalunya